Ομιλία στην αγρυπνία των Θεοφανείων († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Ιανουαρίου, 2020

Ἡ ἡμέρα τῶν Θεοφανείων εἶναι ἡ μέρα ποὺ ὅλος ὁ κόσμος **ἀναγεννᾶται** καὶ γίνεται μέτοχος τῆς ἁγιότητος τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι ἡ μέρα κατὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστός, εἰσέρχεται στὴν ὁδὸ πρὸς τὸν Γολγοθά.

Ἦλθε στὸν Ἰωάννη τὸν Βαπτιστή, **ὄχι γιὰ νὰ καθαριστεῖ**, ἐπειδὴ ἦταν ἀναμάρτητος, σὰν Θεὸς καὶ συνάμα κατέστη ἁγνὸς ὡς πρὸς τὴν ἀνθρώπινη φύση Του καθ’ ὅλην τὴν διάρκεια τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ ἐκείνους τοὺς προγόνους ποὺ εἶχαν προσφέρει τὴ ζωή τους στὸν Θεό, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἁγιότητα ἔφτασε στὸ κορύφωμά της στὴν καθαρότητα τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἦταν τόσο ἁγνή, τόσο ἄμεμπτη ποὺ μποροῦσε νὰ εἰσέλθει στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἐκεῖ ὅπου οὔτε ὁ Ἀρχιερέας δὲν τολμοῦσε νὰ εἰσέλθει, ἐκτὸς ἀπὸ μία φορὰ τὸ χρόνο μετὰ ἀπὸ ἕναν ἰδιαίτερο ἁγιασμό.

Ὁ Χριστὸς εἶχε ἀνάγκη νὰ καθαριστεῖ. Ἀλλὰ ἐκεῖνα τὰ νερά, ὅπου εἶχαν πλυθεῖ ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ ποὺ εἶχαν ἔλθει στὸν Ἰωάννη τὸν Βαπτιστὴ ὁμολογώντας τὸ κακὸ ποὺ βάραινε τὴ ζωή τους, ἦταν βαριὰ ἐξαιτίας τῆς ἁμαρτωλότητας καὶ ἐπομένως ἐξαιτίας τῆς θνητότητας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Εἶχαν γίνει νερὰ θανατηφόρα, καὶ σ’ αὐτὰ τὰ νερὰ εἶναι ποὺ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς **καταδύεται ἐκείνη τὴν ἡμέρα σηκώνοντας στοὺς ὤμους Του τὴν θνητὴ φύση ἀποτέλεσμα τῆς ἀνθρώπινης ἁμαρτίας**.

Ἔρχεται, ἀθάνατος ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν Θεότητά Του, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐνδύεται τὴν θνητότητα τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου. Αὐτὴ εἶναι ἡ **ἀρχὴ τῆς πορείας Του πρὸς τὸν Γολγοθά**. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα θαυμάζουμε τὴν **ἀτελείωτη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ**. Ἀλλὰ ὅπως σὲ κάθε ἄλλη περίσταση, ὁ ἄνθρωπος ἔπρεπε νὰ λάβει μέρος στὸ σχέδιο ποὺ ὁ Θεὸς εἶχε προνοήσει γιὰ τὴ σωτηρία του. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ὁ Θεὸς ἔρχεται καὶ μοιράζεται τὴν θνητή μας φύση, ὁ λόγος ποὺ ἔρχεται καὶ μᾶς σώζει. Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς Θείας Οἰκονομίας γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἔλθει στὸν Γολγοθὰ ὅταν θὰ πεῖ, «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μὲ ἐγκατέλειψες;» Θὰ εἶναι ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ Θεός, ὅπως ὅταν ἦταν ἐνδεδυμένος τὴν ἀνθρώπινη φύση Του, θὰ ἔχει χάσει τὴν ἐπαφή Του μὲ τὸν Πατέρα μετέχοντας στὸ πεπρωμένο τῆς ἀνθρωπότητας. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἔσχατη πράξη Θεικὴς ἀγάπης.

Συνεπῶς ἂς θαυμάσουμε, ἂς ἀναρωτηθοῦμε, καὶ ἂς λατρέψουμε αὐτὴ τὴν Θεικὴ

ἀγάπη, καὶ ἂς μάθουμε ἀπὸ Ἐκεῖνον· ἐπειδὴ εἶπε στὸ Εὐαγγέλιο, «Σᾶς ἔδωσα ἕνα παράδειγμα. Ἀκολουθεῖστε το.» Καλούμαστε, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἁμαρτωλῆς καὶ θνητῆς φύσης μας, νὰ βαστάξουμε τὰ βάρη ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου στὴ ζωὴ καὶ στὸν θάνατο. Ἂς μάθουμε ἀπ’ αὐτό. Θεωροῦμε ὅτι εἶναι τόσο δύσκολο νὰ βαστάξουμε τὰ βάρη ἀκόμα κι ἐκείνων ποὺ ἀγαπᾶμε· καὶ πρακτικὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐπωμιστοῦμε τὰ βάρη τῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἀγαπᾶμε μὲ μιὰ εἰλικρινῆ, φυσικὴ τρυφερότητα. Ἂς μάθουμε, ἐπειδὴ διαφορετικὰ δὲν θὰ ἔχουμε μάθει τὸ πρῶτο μάθημα ποὺ θὰ μᾶς δώσει ὁ Χριστός, ὅταν εἰσέλθει στὴν διακονία Του.

Ἀμήν.

(Πηγή: agiazoni.gr*)*